

Når man adopterer en hund

Mange mennesker overtager en hund fra andre. Man siger i daglig tale, at den bliver adopteret.

Men det gør den hverken ringere eller bedre som hund betragtet.

Tekst og fotos: Vibeke Brisson



Vaks, min nuværende adoptivhund.

”Bare en hund”, er der mennesker, der siger. Er det ”bare”, at et andet liv slutter sig til mit, at en hale klapper i gulvet af glæde ved at høre min stemme, at en snude fortroligt stikker sig ind i min hånd, at to øjne røber mig verdener af tillid og hengivenhed.

Kaj Munk

Hundeejere, der som jeg har taget en ”adoptivhund” til sig, véd, at man kommer til at holde lige så meget af denne, som hvis hunden var kommet ind i familien som helt lille hvalp.

Man påtager sig et stort ansvar, når man anskaffer en hund, og det uanset hundens alder. Man må heller ikke være blind for, at der kan

opstå problemer med en adoptivhund - det kan der såmænd også med hvalpen - men skulle det ske, kan disse som regel løses med ro, tålmodighed og eventuel professionel hjælp.

Der kan være forskellige grunde til, at en hund en dag har mistet sit hjem. Dødsfald, sygdom, impulsanskaffelse, ansvarløshed etc. Uanset årsagen er hunden fortabt uden mennesket.

Undertiden vil det tjene hundens tarv bedst, at den bliver aflivet, hvis der fx er tale om en hund højt oppe i årene.

Men er det en yngre hund, er der heldigvis talrige eksempler på, at en sådan hund finder tryk og kærlighed og skaber glæde i et nyt hjem.

Hvordan får man en adoptivhund?

Dette kan ske fra et af landets dyreinternater. Også Dyrefondet formidler hunde og er særdeles kritisk med udvælgelsen af det nye hjem.

Mange adoptioner sker direkte fra hjem til hjem. Her er det vigtigt, at man besøger det hjem, hvorfra hunden kommer. Dette bl.a. for at få alle relevante oplysninger om hundens fortid: opvækst, daglige rutiner, foder, vaccinationer mv. Man skal også sikre sig, at hunden ikke kommer fra en ”hundehandler”, der ikke kender hunden eller dens fortid. Der er desværre alt for mange hunde, som stammer fra hundehandlere, der formidler (sælger) dårlige/misrøg-

Julle, Bouvier.



tede hunde, der har haft en fortid i fx det østlige Europa. (Læs mere herom i Hunde-Journalen nr. 1/2005). Dyrefondet har udgivet pjecerne: ”Adoptivhund søger hjem” og ”Hjem søger adoptivhund” med tilhørende spørgeskema, oplysningsskema om hunden og en kontrakt, der kan anvendes ved adoptionen. Læs evt. også på Dyrefondets hjemmeside: www.dyrefondet.dk

Fordele ved en adoptivhund

En racevalp koster adskillige tusinde kroner. En adoptiv/formidlingshund er enten gratis eller koster blot et mindre beløb. Hvadenten man overtager en hund fra familie, venner eller helt ukendte, skal man sørge for at få papir på overtagelsen, fx i form af Dyrefondets standardkontrakter. Også Dansk Hunderegister, forsikrings-selskab m.fl. skal have besked om ejerskiftet. Husk at få registreringsattesten med ved ejerskiftet.

Erhverver man hunden fra et dyreinternat, betaler man som regel et mindre beløb, som bl.a. dækker dyrlægetjek.

Hvalpealderen kan godt være bøvlet. Hunden skal lære at være renlig, gå pænt, lydighedstræning, almen opdragelse m.m. Det slipper man for, hvis hunden er voksen ved anskaffelsen. Til gengæld har man ikke selv haft indflydelse på hundens udvikling og opdragelse, men det kan lige så godt være en fordel som en ulempe.

Man kan redde et lille hundeliv ved at tage en tiloversbleven hund til sig. Man kan herved måske også give et ulykkeligt menneske, der fx på grund af sygdom er nødt til at give afkald på sin elskede hund, trøst ved at vide, at hunden kommer til et hjem, der vil det bedste for den.

Ulemper ved adoption

Man ved ikke, hvad man får, idet hunden kan have haft et dårligt hjem. Den er måske blev mishandlet, drillet eller forsømt og har taget psykisk skade. Hunden er måske aggressiv, bryder sig ikke om børn eller kan ikke være alene uden at splitte hjemmet ad.

Man kan ikke altid få sin yndlingsrace.

Man oplever ikke charmen ved hvalpealderen, og man har ikke indflydelse på hundens opdragelse.

Man mister de år, der ligger forud for hundens ankomst til familien.

Hvordan modtager man en adoptivhund?

En hund, der omplantes til et nyt hjem, kan være forvirret og omtumlet og har derfor brug for ro og tryghed. Nogle hunde falder til med det samme, andre behøver længere tid, og atter andre vil altid bære rundt på traumer, som man skal tage hensyn til.

Race og størrelse

Man skal ikke vælge en motionskrævende hund, hvis man ikke kan leve op til det. Ej heller bør man fx tage en Newfoundländer til sig, hvis man bor i en lille lejlighed på 4.sal.

Er der børn i familien, er det vigtigt at sikre sig, at hunden er vant til og glad for børn.

Mine egne adoptivhunde

Jeg har i alt haft 5 hunde. Nr. 6 i rækken er Mellempudlen Vaks,



Sigurd, Dvärgschnauzer.

som med sit charmerende og lege-syge væsen spreder liv og glæde i huset.

Af disse seks er kun de to kommet i huset som 8-ugers hvalpe. Tjavs, Mellemschnauzer, var min første hund. Hun døde af kræft som 9-årig. Vi savnede hende meget, men blev enige om, at vi hurtigst muligt ville have en Schnauzer igen. Tilfældigheder ville, at hendes efterfølger blev et nummer større, nemlig Riesenschnauzeren Laika.

Denne smukke, kloge og selvstændige hund blev en fremragende adoptivmor, først for Pinto, Mellemschnauzer på 3 år, hvis mennesker ikke orkede at motionere og motivere den særdeles aktive hund.

Laika og Pinto fik desværre kun kort tid sammen, da Pinto døde af kræft allerede som 4-årig.

Laika var derefter alenehund i et par år, hvorefter Julle - Bouvier des Flandres - kom ind i familien. Julle var blevet tilovers i et meget stort kuld og var 5 mdr., da jeg hentede hende, formidlet af Dyrefondet, som også stod bag formidlingen af Pinto.

Vi var lidt betænkelige ved at præsentere Julle for Laika, al den stund det drejede sig om to hundehunde, men det gav ingen problemer. Laika var den fødte førerhund, og Julle var lykkelig over at komme under Laikas beskyttende vinger. Et par år senere kom Sigurd til. En 6-årig Dvärgschnauzer, robust, sund og rask, hvilket han beviste ved at blive 17 år.

De 3 havde stor glæde af hinanden og vi af dem i mange år, og de blev alle over gennemsnitsalderen for deres race.

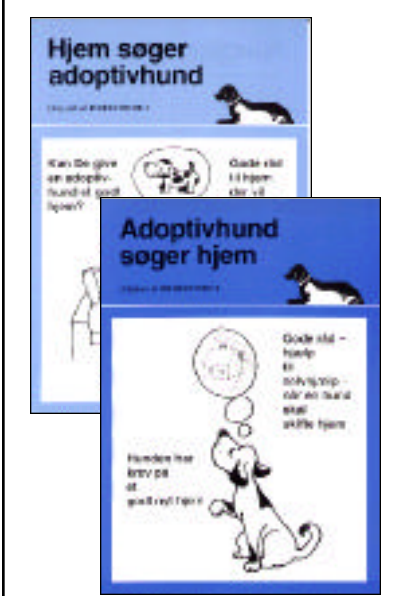
I foråret 2000 døde Julie som den sidste af trekløveret, og et halvt år senere flyttede Vaks ind. Han var da to år og tilhørte min niece og hendes mand - men på grund af allergi var de nødsaget til at prøve at finde et nyt hjem til ham, og det blev så her hos mig i det lille hus ved Limfjorden. Så nu nyder han tilværelsen sammen med katten Miver & co.

Hans første familie har opdraget ham godt. De har lært ham en masse kunster, som han elsker at optræde med. Intet under, at Pudler er så almindelige i cirkus. Han er sjov, klog og legesyg, og selv om det ikke er en hemmelighed, at min yndlingsrace er Schnauzere, ville jeg under ingen omstændighed undvære Vaks, og jeg holder lige så meget af ham, som jeg har gjort af alle mine forrige hunde.

Nogle få måneder efter, at jeg havde fået Vaks, var han og jeg sammen med hans tidligere familie. Jeg var spændt på, hvorledes det ville gå - ville han blive forvirret og ked af det? Han var glad for at se dem, men han var ikke i tvivl om, hvem han hørte til, og vendte sig end ikke om for at se efter dem, da vi tog afsked. Min familie savnede ham naturligvis, men var glade for at se, at han var faldet helt til hos mig.

Til gensidig glæde

Mine fire adoptivhunde var af forskellig alder, og de kom fra forskellige miljøer, men alle faldt hurtigt til og blev til uendelig megen glæde for os. Ligesom vi tobenede kan blive glade for en hund, der har tilhørt andre, lige så glad kan hunden blive for sine nye mennesker, og Kaj Munks smukke ord er evigt gyldige.



Hjem søger adoptivhund
Kan De give en adoptiv-hund et godt hjem?

Adoptivhund søger hjem
Gode råd - hjælp til søgning - når du skal stille dit hjem

Hunden har brug for et godt hjem

Ønsker De at modtage pje-cerne: "Hjem søger adoptiv-hund" eller "Adoptivhund søger hjem", kan de gratis rekvireres på tlf. 39 56 30 00, via fax 39 56 33 60 eller e-mail: post@dyrefondet.dk